

almindelige Antagelse, og jeg tror, at i praktiske Tilfælde vilde det være det, som vilde blive anset for at være den Strækning, for hvilken Loen gjælder. Det ærede Medlem paalagde fremdeles, at Fiskerikommissionens Behandling af Emnet ikke havde været tilstrækkelig naturvidenskabelig og derfor ikke havde den Paalidelighed, som han kunde ønske. Jeg nævner nogen Lov om, at de Spørgsmaal, som ere gjorte til Gjenstand for Bestemmelser i denne Lov, vilde finde deres naturligte og simpleste Besvarelse gennem naturvidenskabelige Undersøgelser; jeg tror det neppe, og i ethvert Tilfælde har det ikke været Hensigten at sammensætte en Kommission, der skulde udarbejde et naturvidenskabeligt Værk. Det vil jo allerede ses af Sammensætningen af Kommissionen, at man har taget sin Tilflugt til praktisk kyndige Folk, der med Interesse og Indsigt have beskæftiget sig med disse Anliggender, og som fra forskellige Sider og forskellige Egne af Landet kunde hente deres Erfaringer og hæbde Forbindelser, som gjorde det muligt for dem at udvide deres egne Erfaringer. Jeg tror i det Hele taget, at de praktiske Erfaringer, man gjør paa disse Gebeter, ere sikkrere end Beregninger af naturvidenskabelig Art. Jeg maa tilføje, at de Beregninger, som det ærede Medlem omtalte angaaende det Tab af Fiskeyngel, som finder Sted, førend Næsten deraf bliver til Fisk, forekommer mig at være saa storartede, at jeg tvivler om, at de kunne støtte sig til særdeles sikkr naturvidenskabelige Undersøgelser. I ethvert Tilfælde kan jeg ikke erkjende, at der, isald man maatte indrømme, at 90 pCt. af Fiskeyngelen gaar tabt, enten ved at blive forceret af dens egen Slægt eller af andre Havdyr, vilde være nogen Anledning for os til at sige, at det var ligegyldigt, om vi yderligere tilintetgjorde 5 eller 10 pCt. deraf. Det forekommer mig tværtimod, at jo mere der gaar til Grunde af den overordentlig rige Fiskeyngel, som efter Forholdenes Natur kommer tilstede, desto mere taber det Argument Betydning, at man godt kan tillade sig en hel Del inod Fiskebestanden, fordi Yngelens Mængde er saa overordentlig, naar man ved Siden deraf siger, at de 90 pCt. aldrig komme til Udøvelse, fordi Fiskene enten spise hverandre indbyrdes eller blive spiste af andre Individer i Havet. Det synes mig, at netop dette anviser den, der vil bevare Fiskeriet, at udvise nogenlunde Forsigtighed i Benyttelsen deraf og i Fremgangsmaaden ligeoverfor de Individer, der ere udsatte for saa mangehaande Farer. — Det ærede Medlem omtalte dernæst Drivaadsfiskeriet, og han nævnte ganske rigtigt nogle af de Indvendinger, man har gjort mod Drivaad af Hensyn til deres Skadelighed. Han ansøgte, at de, skrabende Bunden, bevæge den dens Vegetation, bevæge Fiskene deres Tilflugtssted til at lege og Yngelene deres Skulesteder samt optage og for-

berve en Del af de Dyr, af det Liv, som er paa Bunden af Havet, og som skal tjene til Næring for Fiskene og deres Yngel. Dette er ganske rigtigt. Det er ogsaa efter de Erfaringer, Regjeringen har kunnet skaffe sig, og som væsentlig hidrøre fra Fiskerikommissionens Undersøgelser, og ogsaa støttes ved de senere indkomne Oplysninger, som jeg har modtaget lige til den Dag i Dag, almindelig antaget, at saadant Fiskeri, hvor et Vaad slæbes langs hen ad Havbunden, er overordentlig skadeligt for Fiskebestanden og i Tidens Længde vil ødelægge Fiskeriet. Jeg vil ved Siden deraf sige, at jeg ikke tror, at det har overordentlig stor Betydning at forbyde disse Slæbevaad paa dansk Søterritorium; jeg tror ikke, at de i det Hele taget ere saa overordentlig stærkt brugte her. Det gjælder idetmindste om Malebaadene, at de ikke ere det. Det er først i den senere Tid, at man har begyndt at benytte dem i nogen Nærhed af Kysten, og de ere efter deres Størrelse og hele Indretning mere skikede til at anvendes paa det dybe Vand end paa det, hvorom der her er Tale. Men dette er ikke den eneste Grund til at forbyde dette Fiskeri. Der er en dobbelt Grund dertil, som det ærede Medlem meget tydelig fik frem, da Taleren var om et andet Omraade, nemlig Fjordene; det er Hensynet til de andre Fiskere. Det maa nemlig bemærkes, at det ikke alene er i Fjordene men ogsaa paa Havet, at der er Fiskere, som bruge Redskaber af en meget simpel og billig Natur, fordi de ikke have Naad til at skaffe sig de kostbare, og dette er den største Part af Fiskerne. Men nu er det klart, at den samme Fare, som Fjordfiskerne ere udsatte for, derved at der drives Fiskeri med store Redskaber og paa store Strækninger, den samme Fare ere Kystfiskerne udsatte for. Derfor er Fiskeriet med disse store Redskaber i Nærheden af Kysten ikke alene skadeligt for Fiskeriet i Almindelighed, men ogsaa overmaade besværende og fortrædende for de smaa Fiskere, som risikere at miste deres Redskaber, og som kunne trænge til den Indtægt, det kan give at benytte dem uforskyrede. Derfor tror jeg ganske vist, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 5, at disse bundskrabende Redskaber forbydes paa dansk Søterritorium, er begrundet, og der har hidtil ikke været nogen Meningsforskiel om, at det burde være saaledes. Næsten alle de Beretninger, der have, næsten alle de Opfordringer, Regjeringen har faaet, gaa i Retning af at forbyde Brugen af disse Redskaber af de Hensyn, jeg her har nævnt. Med Hensyn til Fjordene maa jeg tillade mig at gjøre den Bemærkning overfor det andet Medlem, at der tog han til Takke med Oplysninger, som han ikke var tilfreds med paa det andet Omraade; der gjorde han den praktiske Erfaring fra de sidste Aar gjældende og viste, hvorledes en vidtgaaende Brug af Malevaad havde bevirket, at Fiskeriet gradvís Aar for Aar var aftaget paa en ganske mærkelig Maade i Roskilde Fjord; men han lagde til, at det nu i Aar siges